

Publicerad 2006-11-12 18:40 av Veronika Lundqvist

...spekulationer om min morfar...

Jag ser dig...

Dina ögon lyser upp en kort sekund, sedan slocknar de.
Allt det som du var kommer tillbaka, innan du inser nuet.
Du ser på vardagen som den var, du ser vardagen som den är.

Jag ser att du ser allt det här och jag känner mig maktlös.
Vad kan jag göra för att du ska se det jag fortfarande ser.
Du försvinner från mig och det vill varken du eller jag.

Nu sitter vi här, tysta, båda två och jag hoppas du vet.
Frustrationen vi båda delar, blir den för mycket?
Ingen av oss vill vara den vi har blivit, det vi är nu.

Vi talar inte om det, men vi ser, vi känner...
Vi är ju så lika nu...
Jag vill inte att du ska känna så här!

Jag vill att alla ska se den jag ser, den du verkligen är.
Du är så varm och trygg, så stark och upplyftande, så levande.
Dit tar din hjärna dig mer och mer, vi försvinner, men jag är tacksam.

Svag och försvinnande ser du med sorg och frustration på världen omkring dig.
Jag unnar dig de stunder av okunskap du får, för vetenskapen gör så ont.

Du har ju så kort tid kvar...

Jag saknar dig redan!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Veronika Lundqvist med Poeter.se id #2477 innehar upphovsrätten